

1999-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 20 அன்று, அமெரிக்கப் பள்ளி ஒன்றில் இரு மாணவர்கள் சக மாணவர்கள் 13 பேரைச் சுட்டுக் கொன்றார்கள் என்ற செய்தியை வாசகர்கள் களைவிப்பட்டுக் கலாம். சக மாணவர்களையே வெறியுடன் கொல்லுமளவுக்கு என்ன காரணம்? இப்படுகொலை பற்றிய விவரங்களுடன் அமெரிக்க சமீபத்தினரிடையே ஒரு கருத்துப் பயணம் சென்று வந்தால், அதற்கு விடகாண முடியும்.

ஐக்கிய நாடுகள் - மனித உரிமைகள்

படுகொலை நடத்திய எரிக் ஹாரிஸ் (18வயது) தலான் லபேல்டு(17வயது) இருவரும் பங்களா, ஆளுக்கொரு கார் என வசதியாக வாழும் மட்டுக்கடி மாணவர்கள். ஏனைய அமெரிக்க மாணவனைப் போல தினசரி இன்டர்நெட், திரைப் படங்கள், வீடியோ விளையாட்டு, ராக் இசை இவற்றிலேயே பல மணி நேரம் மிழ்கிக் கிடந்தவர்கள்.

இவர்கள் படிக்கும் கொலம்பனை பள்ளியில் மாணவர்கள் சிலரால் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு குழுவின் பெயர் பிரெஞ்சு கோட் மாஃபியா (கோட் அணிந்த குண்டர் படன). வடிகக்கையாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட இக்குழுவில் காலப்போக்கில் வளையின வெறியுடன் புதிய நாசிசக் கருத்துக்கள் பரவ ஆரம்பித்தன. எரிக்கும், தலானும் அதில் முன்னணி வகித்தனர்*.

வகுப்பு நடவடிக்கைகளிலும் அவை வெளிப்பட்டன. தாம் விரும்பாத மாணவர்களுடன் சில்லறைத் தகராறுகளில் ஈடுபட்டனர். ஆங்கில மனப்பாடம், புதுமதைத்திறன் வகுப்புகளில் சாதனாநின் நரகம் பற்றிய கவிதையைப் பாடினர். வீடியோ வகுப்பில் தமக்குப் பிடிக்காத விளையாட்டு மாணவர்களைக் கொல்வது போல் படம் பிடித்துச் சமர்ப்பித்தனர். இன்டர்நெட்டில் வெப்சடை ஆரம்பித்து தமது கொள்கைகளை அறிவித்தனர். இணையத் திலேயே குண்டுகள் தயாரிப்பதையும், கள்ளத் துப்பாக்கிச் சந்தையையும் அறிந்து கொண்டனர்.

பல துப்பாக்கிகள் வாங்கினர். கார் நிறுத்தும் அறையில் 'பைக் குண்டுகள்' தயாரித்தனர். பள்ளியைத் தகர்க்கும் திட்டத்தைக் கணிப்பொறி உதவியுடன் வடிவமைத்தனர். தம்மை தீவிரக் கலகக் காரர்களாகவும், அடிமைப் படுத்துத் சமீபத்திற்கு ஒரு பாடம் கற்பிக்க வேண்டாமெனவும், அவமதிக்கும் எவரையும் அழிக்க வேண்டாமெனவும், மொத்த உலகின் (பள்ளியின்) வாழ்வும், சாவும் தங்கள் கையிலிருப்பதாகவும் அவர்கள் கருதிக் கொண்டனர்; உறுதி பண்டனர்.

80-களாகக் குறைவாகத் தமது அறிவுத் தளையின் நிலைமையில் நடத்திய அமெரிக்க மாணவர்கள் இன்று இன்டர்நெட்டில் சூழ்ந்துகின்றனர். அப்படிச் சூழ்ந்தும் போதுதான் எரிக்கும், தலைநகரம் தமது ஆயுதச் சகோரிப் படைநெட்டின் உதவியால் சிதைந்து மூடித் தனம். கணினியிலும், நெட்டிலும் மூலக்கி கிடப்பது அங்கே ஒரு வாழ்க்கை முறையாக மாறிவிட்டது.

இன்டர்நெட் -20-ஆம் நூற்றாண்டின் ஒரு அறிவியல் புரட்சிதான். எல்லா கட்டத் துறைகளிலும் உரையாடல்கள், அறிவுப் பரிமாற்றம், தகவல் தொடர்பில் மாபெரும் புரட்சி என்பதில்லாமல் சரி. அதன் பயனையும், அளவுகளையும் தீர்மானிப்பது யார்? அது வீட்டு அறைக்குள் உலகின் அழகையும், அறிவையும் மட்டும் கொண்டு வரவில்லை. அதன் அசிங்கத்தையும் அறிவீனத்தையும் சேர்த்தே கொண்டு வருகிறது. உலகின் மலோதிக சக்திகள் தான் இன்டர்நெட்டையும் கட்டுப்படுத்துகின்றன. அதனால்தான் அது மொத்த உலக-மக்களின் வாழ்க்கையையும், நலனையும் பிரதிபலிப்பதில்லை.

தனிநபர் வாழும் அழிந்திப்போன மறைந்த தீர்த்திய சமீகத்தின் சிந்தனை, சிவன் இரண்டையும் தீர்மானிக்கின்ற கணினிப் பண்பாடு, தனிநபர் வறியாக மாற்றிவிட்டது. அதன் படி 'நெட்' மூலம் சீராட்டி வளர்க்கப்படும் அமெரிக்கக் குழந்தைகள், பல வகைகளில் வளம்பிப் போகின்றனர். நிறுவனம், பாலியல் வக்கிரம், தீவிர மட்டும் பிச்சை, திருடவது- குண்டு தயாரிப்பது போன்றவற்றையாருமறியாமல் தனியாகத் தெரிந்து கொள்கின்றனர். அதன் போக்கில் சரி, தவறு பதேம் மறைந்து, சமீக நோக்கம் குறைந்தும் போகிறது.

அதனால் குழந்தைகள் பார்க்கக் கூடாத விஷயங்களைத் தடுக்க, சின்னச் சார், ரோந்து, தடுப்பான் போன்ற முறைகளை கணினி நிறுவனங்கள் பெற்றோருக்கு உதவியாக அறிமுகப்படுத்தியுள்ளன. ஒரு சராசரி கணினி அறிவு பெற்ற சிறுவன் இத்தகைய தடுப்பான்களைத் தகர்க்க முடியும் என்பது ஒருபுறமிருக்கட்டும். எதையும் பார்க்கலாம், கூடாது என்ற கொள்கையை யார் முடிவாகச் செய்வது?

கம்யூனிச வறும்பில், வண்புமாளால் பெற்றோர் - கணினி நிறுவனங்கள் ஒன்றுபடலாம். பாலியல் வறும் - ஒழிக்க, மதம் - அறிவியல், பகுத்தறிவு - மட்டும் பிச்சை, தனிநபர் - சமீக உறவு, இவற்றில் அவர்கள் கொள்கை என்ன? வாழ்க்கையை சந்தை தீர்மானிக்கும் போது, அதன் மதிப்பீடுகளை பைபிளா தீர்மானிக்க முடியும்?

கணினியைக் கட்டுப்படுத்துவதில் உள்ள சிக்கல்களைப் போலவே, வன்முறை

வீ டியோ விளையாட்டைத் தடை செய்வதிலும் உள்ளது. சதகைளைப் பிய்த்து, எலும்புகளை நொறுக்கி உன்னால் எத்தனை பரேகை கொல்ல முடியும் என்று சவால் விடும் 'டீம்' (பரேழிவா) என்ற வீ டியோ விளையாட்டு அங்கே இப்போது பிரபலமாகி வருகிறது. ,எரிக்கும், தலைநாடும் இதைத் தான் விரும்பி விளையாடினார்கள்.

அமெரிக்காவில் மரபு சார் விளையாட்டுக்களை விட, முழு சமீகமும் வீ டியோ விளையாட்டில் ஈடுபட்டே காலங்கழிக்கிறது. நோக்கமின்றி விளையாடும் ஒருநபர் காலப்போக்கில் இயக்குநர் என்பதிலிருந்து வீ டியோவால் இயக்கப்படுபவராக மாற்றப்படுகிறார். இதைத் தான் போதை என்கிறோம். தடைகளையெல்லாம் தகர்த்து, எதிரிகளைச் சின்னா பின்னமாகக் கும் வித்தையை வீ டியோ விளையாட்டில் கற்றுக் கொண்ட சிறுவன் தன்னையே அதிபர் மனிதனாகக் கருதும் போலி மயக்க உணர்வில் ஆட்கொள்ளப்படுகிறான். அது, அவனது தினசரி வாழ்வின் சமநிலையைக் குலைக்கிறது. சிறு அளவு மனநிலைப் பிறழ்வும் ஏற்படுகிறது.

வன்முறை வீ டியோவைத் தடை செய்யப் போராடும் டேவிட் கிராஸ்மென் கூறுகிறார், "வன்முறை வீ டியோ விளையாட்டுக்கள், கொலையைக் குறைக்க ஒரு மனிதனிடம் இயல்பாய் இருக்கும் மனித மதிப்பீடுகளை நொறுக்குகிறது. கொல்வதை ஒரு இன்பியல் அனுபவமாகவும் கற்றுக் கொடுக்கிறது."

எனவே வீ டியோ விளையாட்டைத் தடை செய்ய முடியுமா? குற்றத்தைப் பட்சம் அதிலுள்ள வன்முறையையாவது தணிக்கை செய்ய முடியுமா?

"திரைப்படத்தைப் போல வீ டியோ விளையாட்டு ஒரு கலையை உணர்வின் வெளிப்பாடு. அதன்படி அமெரிக்க அரசியல் சட்டத்தின் முதல் திருத்தம் (First Amendment) வழங்கியிருக்கும் பச்சை – கருத்துரிமை சூத்திரத்தின் கீழ் அதைத் தடை செய்ய முடியாது. மேலும் வன்முறை அம்சங்களை வதைத் திருக்கும் எதையும் தடை செய்ய வேண்டுமென்றால் முதலில் பைபிளைத் தடை செய்ய வேண்டுமே?"

நெற்றியடியாக அடிக்கிறார் லோவன்ஸ்டீன். இந்தக் 'கருத்துரிமைப் போராள்' யார் தரையுமா? அமெரிக்க டிஜிட்டல் மென்பொருள் சங்கத்தின் தலைவர்.

எனவே வீ டியோ விளையாட்டைத் தடுக்க முடியாது. துப்பாக்கியைத் தடை செய்ய முடியுமா என்று பார்ப்போம்.

அமெரிக்காவின் பல மாநிலங்களில் துப்பாக்கி வதைத் திருக்க லைசன்ஸ் தவேயில்லை என்றாலும் வசதி படதைத் தோரே அதை வாங்கிப் பராமரிக்க முடியும். இருப்பினும் அமெரிக்காவில் பல ஆயிரம் துப்பாக்கிகள் வழக்கத்தில் உள்ளன. கொலம்பனை படுகொலையை வதைத் துப்பாக்கியை தடை செய்வது தவறு எனக் கூறும் ஆயுத அதிபர்கள், ஒரு தனி நபர் தன்னையே பாதுகாக்கும் உரிமையை மறுப்பது சட்டவிரோதம் என்பதையும் நின்னையுபடுத்துகின்றனர்.

ஆனால் அமெரிக்காவிலிருக்கும் துப்பாக்கிகள் தனிநபரைப் பாதுகாக்கவோ, திருடர்கள், ரவுடிகளைச் சூடவோ அதிகம் பயன்படவில்லை. மாறாக தற்கொலைக்கும், உறவினர் நண்பர்களைச் சூடுவதற்கும் தான் பயன்படுகிறது என்பதைப் பல கருத்துக் கணிப்புகள் நிரூபணமாகியிருக்கின்றன.

ஆயுத அதிபர்களின் நன்கொடையில் வாழ்வும் அரவியல் தலைவர்கள், துப்பாக்கி மற்றும் வன்முறை பிரச்சினைகள் பற்றி தேசிய விவாதம் நடத்தலாமே என்று வாஜ்பாயி பாணியில் நழுவுகின்றனர். துப்பாக்கிக்கு ஆதரவாக 'தேசிய துப்பாக்கி சங்கம்' (NRA) பல ஆண்டுகளாகப் போராடி வருகிறது. 'துப்பாக்கி வன்முறை அதிகமானால், சிறைகளைப் பெரிதாகக் கட்டலாமே!' என்பது இவர்களின் வாதங்களில் ஒன்று.

சில மாணவர்களின் வன்முறையில் பலியாகும் சில மனித உயிர்களைக் காட்டிலும் பல பில்லியன் கோடி டாலர் புரளும் பல்வற்று ஆயுத-தளவாடத் தொழில்கள் முக்கியமில்லையா?

சமீபத்தின் வன்முறைப் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்குத்தான் இவ்வளவு சிக்கல்கள்; கூறிப்பட்ட கொலம்பனை படுகொலைக் காவது சட்டரீதியான நடவடிக்கைகள் ஏதும் உண்டா? முதல் பிரச்சினை, கூற்றவாளிகள் இருவரும் இறந்து விட்டார்கள். தனது மகன்களின் தவறான நடத்தையைப் பார்க்கத் தவறிய பற்றோர் மற்றும் பள்ளி நிர்வாகத்தின் மீது வழக்குப் போட முடியுமா? அது சரியல்ல. இம்மாணவர்களின் மிரட்டலைப் பற்றி புகார் கொடுத்துத் நடவடிக்கை எடுக்காத போலீசும் மீது முடியுமா? அதிலும் பிரச்சினை. அம்மாணவர்களுக்கு வெப்சடை ஒதுக்கிய 'அமெரிக்கா ஆன்லனை' நிறுவனத்தின் மீது முடியுமா? நிச்சயம் முடியாது. கள்ளச் சந்தையில் துப்பாக்கி வாங்கிக் கொடுத்துத் தரக்களையாவது கதைச் செய்யலாமே? அங்கும் ஒரு சிக்கல். கொலம்பனை பள்ளி இருக்கும் கொலராடோ மாநிலத்தில் 18 வயதடைந்த நபர் துப்பாக்கி வதைத் திருக்க லைசன்ஸ் தவேயில்லை. எரிக் கின் வயது 18. இங்கும் வழிகள் அடையாடாவிட்டன. இறுதியில் படுகாயமடைந்த சில மாணவர்களுக்கு நிவாரண நிதியாவது கிடக்கக் கூமா என்று சட்ட வல்லுநர்கள் மண்டையைக் கூடகைகின்றனர்.

6 / 8

கொலம்பனைப் படுக்கொலை கூறித்த அவர்களது கவலைகளும், வாதங்களும் இத்தகைய இரூமனைப் பண்புகளைக் கொண்ட இக்கட்டில் நிற்கின்றன. வன்முறைகளை அடக்குவதற்கான வழிகள் தெரிவது போல் தெரிந்துபின்னர் மறைகின்றன. அமெரிக்க ஏகாதிபத்திய சமூகம் என்ற மாபெரும் முடிச்சை அவிழ்க்காமல் இதற்கு வழி ஏதுமில்லை. வன்முறைபற்றிய பீதியை உருவாக்கினால்தான் துப்பாக்கிகள் விற்கமுடியும். பாலுணர்வு வெறியைக் கிளப்பினால்தான் வயாக்கரா விற்கமுடியும். அழகின் மையை உணரவதைத் தால்தான் அழகு சாதனங்கள் விற்பனையாகும். எய்ட்ஸ் பயத்தைக் கிளப்பினால்தான் ஆணுறையை விற்கமுடியும். நுகர்பொருள் வெறியை அவிழ்த்து விட்டால்தான் வட்டி-வங்கித் தொழில் வளரும். ஆம். நோயைப் பரப்பினால்தான் மருந்துகள் விற்பனையாகும். அமெரிக்க வாழ்க்கைத் தரம் என்ற வசதியைப் பெறுவதற்கு, அமெரிக்க மக்கள் கொடுக்கும் காணிக்கைப் பலிகளே, இப்பள்ளிப் படுக்கொலைகள்.

8 / 8